

výrocích s tím souvisejících zrušiti a podle § 348 tr. ř. uznati, jak se stalo.

Čís. 3988.

Podle čl. VI. rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928 není použití amnestie na závadu ani přechozí odsouzení, bylo-li podmíněné a odsouzený se osvědčil, ani odsouzení po 28. říjnu 1928.

Bylo-li vzhledem k doslovu onoho rozhodnutí a k délce trestu napovězeno použití amnestie, nesmí soud v trestním řízení pokračovati, aniž dříve zkoumal, nejsou-li tu její podmínky.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1930, Zm I 498/30).

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usneseními krajského soudu v Jičíně z 19. září 1929, a z 1. března 1930, jakož i usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 14. ledna 1930, posléze i opatřeními krajského soudu v Jičíně z 28. ledna 1930, směřujícími k zařízení výkonu trestu na obžalovaném, porušen byl zákon v ustanoveních §§ 223, 226 tr. zák. vzhledem k ustanovení §§ 64 čís. 11, 103 Úst. list. čís. 121/1920 Sb. z. a n. a na jich základě vydanému rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928, čl. II., III. č. 2 a VI.; ona usnesení a opatření se zrušují a krajskému soudu v Jičíně se ukládá, by ohledně otázky, zda se na odsouzení obžalovaného podle rozsudku téhož soudu ze 16. února 1928 vztahuje amnestie podle rozhodnutí presidenta republiky z 19. října 1928, učinil nové rozhodnutí.

Důvody:

Obžalovaný byl rozsudkem krajského soudu v Jičíně ze dne 16. února 1928, Tk VIII 1159/26, odsouzen pro zločin podvodu podle §§ 197 a 200 tr. zák., spáchaný v době od června do září 1926 lstivým vylákáním záloh 1.840 Kč na Antonínu M., do žaláře na čtyři měsíce, jedním postem měsíčně doplněného, a to podmíněně se zkušební lhůtou tří let. Soukromý účastník byl se svými nároky odkázán na pořad práva soukromého. Náhrada škody ve smyslu § 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. odsouzenému podle obsahu rozsudku uložena nebyla. Tento rozsudek stal se pravoplatným. Rozsudkem krajského soudu v Chrudimi ze dne 30. ledna 1929, Tk IV 863/28 byl pak obžalovaný odsouzen pro přestupek podle § 1 zák. o útisku čís. 309/1921 Sb. z. a n. použitím §§ 266, 261 tr. zák. k peněžitě pokutě 100 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 48 hodin, a to bezpodmínečně. Čin byl spáchán dne 27. dubna 1928. Na to navrhlo dne 14. března 1929 státní zastupitelství v Jičíně, by byl podle § 6 čís. 3 a 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. nařízen výkon trestu obžalovanému rozsudkem krajského soudu v Jičíně Tk VIII. 1159/26 uloženého, žádajíc zároveň o předchozí zjištění, zda obžalovaný nahradil soukromému účast-

níku škodu 1.840 Kč, ana prý mu byla podle záznamů státního zastupitelství o líčení a o vyhlášení rozsudku uložena náhrada škody podle sil. Po delším šetření došlo dne 19. září 1929 k veřejnému sedění krajského soudu v Jičíně, při němž bylo zjištěno, že obžalovaný byl mezi tím dále ještě odsouzen rozsudkem okresního soudu v Novém Bydžově ze dne 11. května 1929, T 143/29 pro přestupek podvodu podle § 461 tr. zák. použitím §§ 260 b) a 266 tr. zák. do vězení na 48 hodin, zostřeného jedním postem, při čemž byla vyslovena ztráta práva volebního. Tento trest byl podle dodatečného usnesení z 15. července 1929, T 143/29 uložen bezpodmínečně. Čin trestný byl spáchán dne 7. září 1928. Kromě toho vyšlo najevo z trestního lístku, že obžalovaný byl odsouzen rozsudkem okresního soudu v Karlíně ze dne 14. května 1926, T VI 1174/25 pro přestupek útisku podle § 1 zák. čís. 309/1921 Sb. z. a n. do vězení na 48 hodin podmíněčně se zkušební lhůtou jednoho roku. Krajský soud v Jičíně zamítl usnesením ze dne 19. září 1929, Tk VIII. 1159/26 návrh státního zastupitelství na výkon trestu, prohlásiv zároveň, že zkušební lhůta obžalovanému běží dále do 19. února 1930. Uvedení roku 1930 na místo roku 1931 jest patrně jen chybou ve psaní. Soud odůvodnil toto usnesení tím, že obžalovaný škodu 1.840 Kč soukromému účastníku sice dosud nenahradil, že však vzhledem na jeho majetkové, výdělkové a rodinné poměry jeho síly k tomu nestačily, dále, že sice byl ve zkušební době dvakrát trestán, že však jde o přestupky poměrně nepatrné, při čemž soud vzal zřetel i k dlouhému trvání trestu, jehož výkon by navrhován a jehož výkonem by byla rodina odsouzeného těžce postižena. Proti tomuto usnesení podalo státní zastupitelství v Jičíně stížnost na vrchní soud v Praze, který usnesením ze dne 14. ledna 1930 stížnosti vyhověl a nařídil výkon trestu podle § 6 čís. 4 zák. čís. 562/1919 Sb. z. a n. s odůvodněním, že obžalovaný byl ve zkušební době dvakrát odsouzen, z toho jednou pro podvod, spáchaný z pohnutek nízkých a nečestných, takže výkon trestu jeví se býti nutným. Na to učinil krajský soud v Jičíně dne 28. ledna 1930, Tk VIII. 1159/26 potřebná opatření za účelem zařízení výkonu trestu a vyrozumění příslušných úřadů. Obžalovaný podal pak žádost o odklad trestu a zároveň dvě žádosti o udělení milosti, načež ministerstvo spravedlnosti poukázalo krajský soud v Jičíně, by zkoumal, nejsou-li tu dány podmínky amnestie podle rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928. Krajský soud v Jičíně usnesením ze dne 1. března 1930, Tk VIII. 1159/26 vyslovil, že tato amnestie pro tento případ neplatí, ježto prý tu není podmínek čl. III. čís. 2 cit. rozhodnutí presidenta republiky.

Tento výrok soudu jest nesprávný, neboť souzený případ spadá očividně pod amnestii podle jasného doslovu článku II. a III. č. 2, pak čl. VI. onoho rozhodnutí presidenta republiky. Okolnost, že obžalovaný dosud nenahradil škodu, může sice býti důvodem zamítavého stanoviska státnímu zastupitelství, nikoli však soudu, který usnesením ze dne 19. září 1929 vyslovil, že odsouzený nebyl schopen podle svých sil škodu nahraditi. Nezbyvá tedy než domněnka, že soud nepovažuje v souzeném případě za splněnou podmínku, že šlo o první soudem uložený trest,

bud' že přehlíží ustanovení článku VI. amnestie, podle něhož předcházející odsouzení podle rozsudku okresního soudu v Karlíně ze dne 14. května 1926, T VI. 1174/25, tu nepřekáží, ano bylo podmíněné a odsouzený se podle právoplatného usnesení ze dne 12. září 1927 osvědčil, nebo že následkem nesprávného pojetí onoho ustanovení vidí závadu pro použití amnestie v trestech následujících, ač podle jasného doslovu cit. rozhodnutí presidenta republiky směrodatným jest stav věci dnem 28. října 1928, v den, kdy bylo rozhodnutí vyhlášeno a nabylo účinnosti. Jest podotknouti, že se krajský soud v Jičíně při rozhodování o návrhu státního zastupitelství na výkon trestu neprávem zabýval otázkou náhrady škody, ana v rozsudku obžalovanému náhrada škody, jak shora již uvedeno, uložena nebyla. Vzhledem ke tvrzení státního zastupitelství, že při ústním vyhlášení rozsudku odsouzenému náhrada škody podle sil uložena byla, jest podotknouti, že by se vzhledem k ustanovení § 270 posl. odst. a § 260 čís. 3 tr. ř. na doslovu písemného vyhotovení rozsudku ani jeho opravou nedalo již nic změnit. Usnesením krajského soudu v Jičíně ze dne 1. března 1930, Tk VIII. 1159/26, jímž bylo použití amnestie z 19. října 1928 na souzený případ bezdůvodně vyloučeno, byl, jak zmáteční stížnost právem vytýká porušen zákon. Zákon byl však porušen i usnesením krajského soudu v Jičíně ze dne 19. září 1929, Tk VIII. 1159/26, pokud jím bylo prohlášeno, že lhůta podmíněného odsouzení obžalovanému běží dále do 19. února 1930 (správně 1931), jakož i usnesením vrchního soudu v Praze ze dne 14. ledna 1930, a opatřeními krajského soudu v Jičíně ze dne 28. ledna 1930, Tk VIII 1159/26 s tím souvisejícími a směřujícími k zařízení výkonu trestu. Vzhledem k doslovu amnestie z 19. října 1928 a k délce trestu na svobodě bylo v souzeném případě použití amnestie napovězeno. Nálezací soud nesměl v trestním řízení pokračovati, aniž dříve zkoumal, zda jsou či nejsou splněny podmínky amnestie, jež pro případ na první pohled přichází v úvahu. Touž povinnost měl i vrchní soud; dříve, než rozhodl o otázce výkonu trestu, měl zkoumati, zda se naň vztahuje rozhodnutí presidenta republiky o amnestii. Bylo proto zmáteční stížnosti generální prokuratury podle § 33 tr. ř. na záštitu zákona, podle § 292 tr. ř. vyhověti a uznati, jak se stalo. Na krajském soudě bude, by v otázce, zda se na odsouzení obžalovaného vztahuje ona amnestie, učinil nové rozhodnutí, odpovídající tu zaujatému právnímu stanovisku.

Čís. 3989.

Jakmile právoplatným použitím rozhodnutí presidenta republiky ze dne 19. října 1928 platí domněnka § 1 odst. 2 zák. o podmíněném odsouzení, že vinník nebyl odsouzen, není tu předpoklad pro rozhodování, zda mají být vykonány oba tresty, ani pro to, zda má být podmíněně odložen i trest dodatečně přisouzený a pro určení, že zkušební doba, stanovená při pozdějším odsouzení, platí i pro první odsouzení.

Ustanovení § 18 odst. (2) zákona o podmíněném odsouzení platí i v případě, že na osvědčení se podmíněně odsouzeného bylo uznáno po-